

се поизмия, че както съмъ пжтувалъ . . . А нали трѣбва некролозитѣ да взема. Да видя какво става съ гроба. (Излиза).

(Велина клюмва глава и пакъ зарива. После става; отива до вратата и ,като погледва мъртвеца, още по-засѣгнато заплаква).

II

(Влиза Слава съ свѣщи и цвѣтя. Дветѣ жени се цѣлватъ. Велина се разхълцва).

Слава. (Като я поставя да седне) Стига, стига! Който не се е родилъ — той нѣма да умре! . . Умрелиятъ — Богъ да го прости! А ти мисли и за здравето си.

Велина. Защо ми е . . . Защо ми е . . .

Слава. Не приказвай тъй — я се погледни на какво си заприличала! Познавамъ те. И за това подранихъ. Искамъ да ти поприказвамъ. Приказката е утѣха.

Велина. Тежко е, Славо, тежко! . . Да го изпратишъ веселъ и здравъ и следъ половинъ часъ да го видишъ . . . Защо стана! Защо стана това! . .

Слава. Тамъ е, че става дето не трѣбва. Отиватъ си добритѣ. А такива като моя живѣятъ за мжка и тегло!

Велина. Не говори, Славо, тъй! Знамъ ти живота, но нали е съпругъ — омилява.

Слава. Ще ми омилѣ ли! . . И Господъ не знае какво прави. Вмѣсто Запряна, защо не прибра . . .

Велина. Охъ, не приказвай тъй . . .

Слава. Прощавай, сестро, азъ се увлѣкохъ въ моитѣ. Ами азъ искахъ и друго да ти кажа . . . че нали знаешъ: не питай старо, а патило . . . Запрянь, Богъ да го прости!